

УДК 617(092-Папп)

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛЬОВИЧА ПАППА

З глибоким сумом сповіщаємо, що 16 травня 2022 р. при наданні хірургічної допомоги у зоні бойових дій на Луганщині трагічно обірвалось життя нашого колеги, лікаря Олександра Васильовича Паппа – наукового співробітника відділу мікрохірургії вуха та отонейрохірургії Державної установи «Інститут отоларингології імені проф. О.С. Коломійченка Національної академії медичних наук України».

Олександр Васильович Папп народився 3 березня 1981 р. у місті Славуті на Хмельниччині у сім'ї медиків. Ранні дитячі роки

та навчання у початковій школі пройшли у дуже мальовничому курортному селі Березове Хустського р-ну, яке знаходиться на віддалі 20 км від добре відомого історичного міста Хуст на Закарпатті. У цьому місті довгі роки трудилися у районній лікарні батьки Олександра Васильовича: Василь Іванович, лікар анестезіолог та реаніматолог, що продовжує працювати по даний час, а також Ніна Дмитрівна – медична операційна сестра, яка вже на заслуженому відпочинку.

Подальше навчання для отримання загальної середньої освіти Олександр Васильович продовжив у Хустській гімназії, яку успішно закінчив у 1998 р.

З раннього дитинства у розумного, допитливого хлопчика визріла мрія продовжити родинну медичну династію. Медицина йому подобалась в усіх аспектах. Він уважно та з цікавістю завжди слухав, коли батьки та інші члени родини обговорювали складні випадки захворювань та тішився разом з ними вдалими результатами їхньої праці. Ріс зібраним, працюючим та скромним.

Не вагаючись, після закінчення гімназії подав необхідні документи до вступу в Ужгородський національний університет на медичний факультет. Здавши успішно екзамени, по відборі за конкурсом став його студентом. Старався наполегливо та фундаментально набувати основи медичних знань, одночасно придивляючись до різних медичних спеціальностей. Поставив перед собою мету стати професіоналом на обраному шляху.

Його світогляд формувался та визрівав серед чудової природи Закарпаття (казкових смerek, цілющих озер, чистеньких та бистрих струмочків, річок, чаруючих кра-

сою гір на горизонтах курортного краю). Цінував та знався на славних народних традиціях та звичаях рідної землі (писанкарства, вишивок, різби по дереву, вишуканої кулінарії та куховарства). Любив та тримав у пам'яті багато народних обрядових пісень та святкових віршувань, що так завжди щемлять душу та серце. Знав історію рідного Закарпаття у різних вікових періодах. Цікавився історією древньої України та різними світовими історичними подіями. Був внутрішньо культурною, всебічно освіченою людиною. Завжди співчутливим до людського горя, готовим до максимальної участі у допомозі друзям та людям, що її потребували.

Вибором Олександра Васильовича після закінчення університету стала оториноларингологія. Для удосконалення фахових знань вступив до клінічної ординатури у 2006 р. в ДУ «Інститут отоларингології імені проф. О.С. Коломійченка НАМН України».

Після закінчення ординатури залишився на науковій роботі у найскладнішому відділі інституту – мікрохірургії вуха та отонейрохірургії. Становлення та розвиток молодого спеціаліста відбувались під керівництвом проф. Ю.О. Сушка та проф. О.М. Борисенка.

Наполегливо освоївши діагностичні та хірургічні методи, які застосовуються у відділі при лікуванні профільних хворих, Олександр Васильович брав активну участь у новітніх наукових розробках відділу. Результатом праці за його безпосередньою участю було отримання патентів України з розробки оригінальних функціональних хірургічних доступів для видалення труднодоступних новоутворень основи черепа і ділянки скроневої кістки. У співавторстві з колегами опубліковано 19 наукових робіт у вітчизняних журналах та збірниках, а також у зарубіжних наукових виданнях.

Олександр Васильович особисто неодноразово доповідав про наукові досягнення відділу на традиційних конференціях, з'їздах, організованими нашим Інститутом, Українським науково-медичним товариством лікарів-оториноларингологів та Українською асоціацією отіатрів, отонейрохірургів та отоневрологів на теренах

України, а також на симпозіумах та інших наукових зібраннях близького та дальнього зарубіжжя.

Крім того, він систематично брав участь у проведенні регулярних курсів з мікрохірургії вуха і отонейрохірургії, знайомлячи курсантів з діагностичними ознаками вестибулярних шванном різних стадій, парагангліом скроневої кістки різних класів, інших пухлин та захворювань, а також з хірургічними доступами для їх видалення. За його безпосередньої участі була створена лабораторія з дисекції скроневої кістки при Інституті отоларингології, в якій пройшли навчання сотні спеціалістів з України та багатьох країн ближнього і дальнього зарубіжжя. Олександр Васильович був талановитим вчителем-наставником, вмів терпеливо, послідовно і доступно передавати свої знання і здобутки нашої школи молодим лікарям.

Хворі цінували Олександра Васильовича за уважне ставлення до їхніх проблем та тактовність у спілкуванні з ними, називали його лікарем від Бога. Колеги по роботі шанували за відповідальність при професійній діяльності.

Олександр Васильович, завершивши збір матеріалу та публікації наукових робіт по темі дисертації, приступив у зимовий час минулого року до її оформлення на захист.

Проте він не зміг стояти осторонь страшного лиха, яке прийшло на нашу Україну, коли масово стали гинути, захищаючи славу Україну, молоді воїни, цивільні люди різного віку та калічаться людські долі. Особливу біль викликала у нього втрата нашої малечі, яка могла б стати у майбутньому видатними Антоновими, Сікорськими, Патонами, геніальними поетами, прижиттєво визнаними у своїй геніальності Іванами Марчуками, відомими світу Кличками та іншими знаменитостями, що є гордістю нашої нації. Зруйновані та продовжують руйнуватися наші культурні святині, лікарні, заводи, життєво важливі об'єкти, школи, навчальні заклади та житлові квартали, у тому числі власна оселя нашого Олександра Васильовича. Тому громадянський обов'язок перед своєю Батьківщиною Олександр Васильович поставив на перший план. Відвіз свою сім'ю (дружину та діто-

чок у безпечне місце), заїхав до батьків та добровільно записався до лав районної Хустської територіальної оборони, щоб надати хірургічну допомогу, спасати життя людей та відновлювати їх здоров'я на передових військових позиціях.

Але сталося так, як не планувалось. Загинув з колегами, які в той час були поруч, при наданні хірургічної допомоги бійцям Збройних Сил України.

Світла пам'ять про широкого, доброго, розумного, тактовного колеги, чудового лікаря від Бога назавжди залишиться у наших серцях – співробітників відділу та інституту, друзів, пацієнтів та всіх, з ким зводила доля його на життєвих шляхах.

Віримо, що вкорочене війною, але плідне та насичене добрими ділами життя

татуся буде взірцем для його діточок – донечки Катрусі та синопка Павлика, яких він так ніжно та безмежно любив. Світла пам'ять і гордість за чудову Людину, вірного Друга, високого Професіонала нехай з'єдную розірване серце дружини Інни.

Низький уклін та велика сердечна вдячність батькам: Матері Ніні Дмитрівні та Татові Василю Івановичу, що виховали високоморального, висококультурного, високодостойного Сина.

Обом батькам випала важка доля – проводити двох синів (старший син загинув пару літ тому назад в автомобільній катастрофі) в останню земну путь. Вічна пам'ять Вашим синам. Хай не заростає стежина до їхніх місць спочинку, які знаходяться тепер поруч.

*Колектив відділу мікрохірургії вуха та отонейрохірургії
Державної установи «Інститут отоларингології ім. проф. О.С. Коломійченка
Національної академії медичних наук України»*

*Адміністрація Державної установи «Інститут отоларингології
ім. проф. О.С. Коломійченка Національної академії медичних наук України»*

Правління Української асоціації отіатрів, отонейрохірургів та отоневрологів

Редакція журналу «Оториноларингологія»